

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogusław Tocicki (spr)

Sędziowie: SSA Cezariusz Baćkowski

SSA Witold Franckiewicz

protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Mariusza Grzegorowskiego

po rozpoznaniu w dniach 20 grudnia 2018r., 20 lutego 2019r. i 03 kwietnia 2019r.

sprawy R. F. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i art. 65 § 1 kk, art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk

J. S. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 26 marca 2018 r. sygn. akt III K 300/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1);

II. zasądza od oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty postępowania odwoławczego w wysokości po 4.406,70 (cztery tysiące czterysta sześć 70/100) złotych, na co składa się 6,70 złotych tytułem 1/3 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz 4.400,- złotych opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Prokurator (...) Prokuratury Krajowej we W. skierował akt oskarżenia m.in. przeciwko oskarżonym:

1) **R. F. (1) o to, że :**

I. w okresie od lata 2014 roku do sierpnia 2015 roku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działającej na terenie Europy oraz Ameryki Południowej, w skład której wchodził: R. G., T. P. (1) i P. P. (1) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przemyśle oraz wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

II. w okresie od lata 2014 roku do sierpnia 2015 roku, na terenie Europy oraz Ameryki Południowej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w przemyśle oraz obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci co najmniej 13.321 gramów kokainy oraz substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.000 gramów amfetaminy, w ten sposób, że:

- latem 2014 roku wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nakłonił H. N. do co najmniej trzykrotnego przywozu z Holandii do Szwecji, Anglii i Cypru znacznej ilości środka odurzającego w postaci 1 kokainy o wadze po 1000 gramów netto,
- w okresie od listopada 2014 roku do lipca 2015 roku, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2), dwukrotnie kupił od J. S. (1) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.000 gramów amfetaminy, z których co najmniej 5000 gramów wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2), ukrył w samochodzie marki V. (...), którą inna osoba przewiozła z Polski, do Norwegii celem wprowadzenia do obrotu,
- w okresie od lutego do 23 marca 2015 roku wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nakłonił B. R. i S. S. (1) do co najmniej czterokrotnego przywozu z Holandii do Brazylii, Turcji, Anglii i Szwecji znacznej ilości środka odurzającego w postaci, kokainy odpowiednio, o wadze co najmniej 2112,510 gramów netto oraz 1844,640 gramów netto,
- w okresie od lipca do 23 lipca 2015 roku wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nakłonił A. L. (1) do przywozu z Argentyny do Belgii znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o wadze 6364 gramów netto,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.;

III. w okresie od października do dnia 8 grudnia 2015 roku w R., w powiecie (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował wprowadzić do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 1464,8 gramów netto amfetaminy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2) **J. S. (1) o to, że :**

IV. w okresie od lata 2014 roku do 23 lipca 2015 roku brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działającą na terenie Europy, w skład której wchodził między innymi P. P. (1), R. F. (1) i A. Ś. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przemyśle oraz wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

V. w okresie od lata 2014 roku do 23 lipca 2015 roku oraz od lutego do sierpnia 2015 roku, na terenie Europy, działając w krótkich odstępach, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, zgodnie z podziałem ról, wbrew przepisom

ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w przemyśle oraz obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci co najmniej 8000 gramów amfetaminy oraz środków odurzających w postaci co najmniej 6364 gramów kokainy, w ten sposób, że:

- w okresie od listopada 2014 roku do lipca 2015 roku, w G. dwukrotnie, sprzedał P. P. (2) i R. F. (1) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.000 gramów amfetaminy,
- w lutym 2015 roku w G. oraz T. (Norwegia), wspólnie i w porozumieniu z A. Ś. przewiózł samochodem z Polski do Norwegii znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 2.000 gramów amfetaminy, którą przekazał nieustalonym osobom celem rozprowadzenia,
- w sierpniu 2015 roku W G. oraz T. (Norwegia), wspólnie i w porozumieniu z C. P. przewiózł samochodem z Polski do Norwegii znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 3.000 gramów amfetaminy, którą przekazał nieustalonym osobom celem rozprowadzenia,
- w okresie od początku lipca do 23 lipca 2015 roku wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2) nakłonił A. L. (1) do przywozu z Argentyny do Belgii znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci kokainy o wadze 6364 gramów netto,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 26 marca 2018r. sygn. akt III K – 300/16 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł następująco:

I. uznał oskarżonego **R. F. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, przyjmując, że brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: R. G., P. P. (1), T. P. (1), A. Ś., J. S. (1) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tegoż przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego **R. F. (1)** za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od lata 2014 roku do sierpnia 2015 roku na terenie Europy oraz Ameryki Południowej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w przemyśle oraz obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci co najmniej 12.757 gramów kokainy oraz substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.000 gramów amfetaminy, w ten sposób, że:

- latem 2014 roku, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał co najmniej trzykrotnie przewozu z Holandii do Szwecji, Anglii i Cypru, za pośrednictwem H. N., znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o wadze po 1.000 gramów netto,
- w okresie od listopada 2014 roku do lipca 2015 roku, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (2), dwukrotnie kupił od J. S. (1) znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.000 gramów amfetaminy, z których co najmniej 5.000 gramów wspólnie i w porozumieniu z P. i P., ukrył w samochodzie marki V. (...), którą inna osoba przewiozła z Polski, do Norwegii celem wprowadzenia do obrotu,
- w okresie od lutego do 23 marca 2015 roku, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał co najmniej czterokrotnego przywozu z Holandii do Brazylii, Turcji, Anglii i Szwecji, za pośrednictwem B. R. i S. S. (1), znacznej ilości środka odurzającego w postaci, kokainy odpowiednio, o wadze co najmniej 2.112,510 gramów netto oraz 1.844,640 gramów netto,

- w okresie od lipca do 23 lipca 2015 roku, wspólnie i w porozumieniu z innymi dokonał przewozu z Argentyny do Belgii, znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o wadze 5.800 gramów netto za pośrednictwem A. L. (1),

tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 cyt. wyżej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (stu) złotych;

III. uznał oskarżonego **R. F. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. wyżej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (stu) złotych;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego **R. F. (1)** karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (stu) złotych;

V. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego **R. F. (1)** przepadek korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa opisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

VI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) orzekł wobec oskarżonego **R. F. (1)** nawiązkę w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...);

VII. uznał oskarżonego **J. S. (1)** ps. (...) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, przyjmując, że brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działającej na terenie Europy i Ameryki Południowej, w skład której wchodził: R. G., P. P. (1), T. P. (1), A. Ś., R. F. (1) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tegoż przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VIII. uznał oskarżonego **J. S. (1)** ps. (...) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, przyjmując za czas popełnienia czynu okres od lata 2014 r. do sierpnia 2015 r., z tym ustaleniem, że ilość środków odurzających wynosiła co najmniej 5.800 gramów kokainy, przewiezionej wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami za pośrednictwem A. L. (1) z Argentyny do Belgii w okresie od początku lipca do 23 lipca 2015 r., tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 cyt. wyżej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 (stu) złotych;

IX. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone w punktach: VII i VIII kary pozbawienia wolności i orzekł w stosunku do oskarżonego **J. S. (1)** karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego **J. S. (1)** przepadek korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa opisanego w punkcie V części dyspozytywnej wyroku w kwocie 4.000 (czterech tysięcy) złotych;

XI. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485) orzekł wobec oskarżonego **J. S. (1)** nawiązkę w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...);

XII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet kary pozbawienia wolności:

- **R. F. (1)** okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 8 grudnia 2015r. godz. 6:00 do dnia 23 maja 2016r.;
- **J. S. (1)** okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 20 stycznia 2016r. godz. 8:20 do dnia 4 lipca 2016r.;

XIII. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie nr Drz (...) na k. 1909, Dr (...) i Drz (...) na k. 1490, Drz (...) i Drz (...) na k. 1916;

XIV. na podstawie art. 232a § 2 k.p.k. zarządził zniszczenie dowodu rzeczowego opisanego w wykazie Drz (...) k. 1916;

XV. zwolnił oskarżonych: **R. F. (1)** i **J. S. (1)** od ponoszenia kosztów sądowych, które zaliczył na rachunek Skarbu Państwa, zaś wymierzył im opłaty:

- **R. F. (1)** w kwocie 4.400 złotych;
- **J. S. (1)** w kwocie 4.400 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżyli w całości m.in. oskarżeni: R. F. (1) i J. S. (1), za pośrednictwem swoich obrońców z wyboru.

Obrońca oskarżonego R. F. (1), adw. M. Z., powołując się na przepis art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił: mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a to:

1) art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., poprzez sprzeczną z zasadami logiki, prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, a ponadto jednostronną, powierzchowną i wybiórczą ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, skutkującą zaniechaniem wszechstronnego wyjaśnienia całokształtu okoliczności sprawy w zgodzie z naczelną zasadą rzetelnego procesu karnego i zasadą prawdy materialnej, w szczególności w zakresie ustalenia, że oskarżony R. F. (1) od lata 2014r. do sierpnia 2015r. na terenie Europy i Ameryki Południowej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, brał udział w przemyśle oraz obrocie znacznymi ilościami środków odurzających, nadto rażąco brak obiektywizmu oraz wyjątkowo negatywny stosunek do oskarżonego, widoczny przede wszystkim w sposobie oceny dowodów wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało następnie błędnymi ustaleniami faktycznymi dotyczącymi kwestii fundamentalnej dla oceny odpowiedzialności karnej oskarżonego, w postaci przyjęcia przez Sąd, że oskarżony świadomie uczestniczył w przemyśle i obrocie znacznych ilości narkotyków w sytuacji, gdy właściwa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego przeprowadzona w kontekście wszystkich okoliczności sprawy, nie pozwala na wyciągnięcie takich wniosków;

2) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, wyrażające się w wyraźnym dopasowywaniu rezultatów przeprowadzonego postępowania dowodowego oraz elementów ustalonego stanu faktycznego do z góry przyjętego przez Sąd meriti przekonania o winie oskarżonego, w tym zwłaszcza uwypuklaniu i nadawaniu nadmiernego znaczenia okolicznościom, które zgodnie z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz zdrowego rozsądku same w sobie nie mogą jeszcze świadczyć o tym, że oskarżony w istocie dopuścił się zarzucanego mu czynu, przy jednoczesnym zaniechaniu wyjaśnienia i tym samym rozważenia okoliczności potwierdzających wersję przedstawioną przez oskarżonego, w szczególności faktu, że oskarżony zaprzeczał, aby kiedykolwiek kontaktował się z rzekomymi kurierami (A. L. (1), H. N., B. R., S. S. (1)), co miało istotne znaczenie z punktu widzenia możliwości przyjęcia odpowiedzialności karnej oskarżonego;

3) art. 5 § 1 k.p.k., poprzez całkowicie nieuzasadnione uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu w sytuacji, gdy w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina nie została oskarżonemu udowodniona ponad wszelką wątpliwość, zwłaszcza nie zostało wykazane, że oskarżony nakłaniał czy też w inny sposób dokonywał przemytu i obrotu znacznymi ilościami środków odurzających, a zatem nie było możliwe przypisanie oskarżonemu winy w tym zakresie; a ponadto poprzez nieuprawnione przerzucanie na oskarżonego ciężaru dowodzenia, w sytuacji gdy oskarżony nie ma obowiązku przedstawiania zarówno dowodów go obciążających, jak i wskazujących na jego niewinność, albowiem ciężar udowodnienia oskarżonemu winy spoczywa na oskarżycielu, tak publicznym i posiłkowym, jak i prywatnym;

4) art. 5 § 2 k.p.k., poprzez niepowzięcie wątpliwości w sytuacji, kiedy powziąć je należało, a w konsekwencji rozstrzygnięcie nie dających się usunąć oraz nieusuniętych pomimo możliwości procesowych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego R. F. (1) w sytuacji, gdy wątpliwości te wynikają przede wszystkim z niemożności jednoznacznego ustalenia, że oskarżony nakłaniał czy też w inny sposób dokonywał przemytu i obrotu, czy też usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości środków odurzających o których mowa w zarzucie.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego R. F. (1), adw. M. Z. wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W osobistym piśmie procesowym zatytułowanym „apelacja” oskarżony R. F. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: obrazę przepisów art. 5 § 1 k.p.k., poprzez całkowicie nieuzasadnione uznanie go za winnego popełnienia zarzucanych aktem oskarżenia czynów w sytuacji, gdy w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina nie została udowodniona ponad wszelką wątpliwość, zwłaszcza nie zostało wykazane przez Sąd, że rzekomi „kurierzy”: H. N., B. R., S. S. (1) i A. L. (1) otrzymywali od R. F. (1) jakiegokolwiek propozycje i dobrowolnie brali udział, bądź też zostali nakłonieni, do przestępczego procederu, jak również fakt, aby R. F. (1) brał udział w jakiegokolwiek zorganizowanej grupie przestępczej, a zatem nie było możliwe przypisanie mu winy w tym zakresie; a ponadto poprzez nieuprawnione przerzucanie na niego ciężaru dowodzenia w sytuacji, gdy oskarżony nie ma obowiązku przedstawiania zarówno dowodów go obciążających, jak i wskazujących na jego niewinność, albowiem ciężar udowodnienia oskarżonemu winy spoczywa na oskarżycielu, tak publicznym i posiłkowym, jak i prywatnym.

Podnosząc powyższe okoliczności, oskarżony R. F. (1) wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od zarzucanych czynów;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego J. S. (1), adw. J. W. (1), powołując się na przepis art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił: obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- 1) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i nieuprawnione odstępianie od zasady bezpośredniości polegające na nieprzeprowadzeniu dowodu z przesłuchania świadka A. L. (1) na okoliczność jej znajomości z oskarżonym J. S. i poprzestaniu na odczytaniu jej zeznań z przesłuchania jako podejrzanej w innym postępowaniu ze względu na brak możliwości doręczenia wezwania i „informacji o przebywaniu na terenie Belgii”, podczas gdy przeprowadzenie tego dowodu było niezbędne do ustalenia znajomości A. L. z oskarżonym, fakt przebywania (długotrwałego) za granicą nie został nawet uprawdopodobniony przez Sąd (organy ścigania dysponowały właściwym adres świadka w kraju), co tym samym mogło mieć kluczowy wpływ na ustalenie odpowiedzialności karnej oskarżonego;

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez sformułowanie oceny dowodów w sposób dowolny, bowiem oparty na niepełnych danych oraz sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a to:

a) bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony J. S. (1) nakłaniał A. L. (1) do przewozu z Argentyny do Belgii znacznej ilości kokainy, podczas gdy z zeznań samego oskarżonego, świadków, a przede wszystkim z wykluczenia jakiejkolwiek znajomości z oskarżonym przez samą A. L. (1) wyraźnie wynika, że udział oskarżonego mógł się ograniczyć wyłącznie do posiadania informacji o podróży A. L. (1), zaś w żadnym stopniu nie mógł polegać na „nakłanianiu” jej przez oskarżonego do przewozu kokainy;

b) odmowę przyznania wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. S. co do okoliczności jego braku wiedzy, jakie substancje w istocie przewoził i przekonania, że były dozwolone odżywki dla sportowców i tzw. mixy w sytuacji, gdy na tę okoliczność Sąd orzekający dopuścił i przeprowadził m.in. dowód z zeznań świadków wspominających o trwającym procederze przewożenia tzw. odżywek oraz potrzeby uniknięcia kontroli w tym zakresie (występujących pomimo legalnego charakteru tych substancji), co w pierwszej kolejności wpływa na wiarygodność wyjaśnień oskarżonego i rzutuje na błędne ustalenie przebiegu zdarzeń;

c) przyjęcie, że niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego co do potrzeby wynajmowania samochodów dla celów przewożenia legalnych substancji, w sytuacji gdy postępowania dowodowe ujawniło, że proceder wynajmowania samochodów istniał od początku i stanowił normę dla oskarżonego J. S. (jako forma zwyczajowego sposobu na przewóz odżywek);

d) pominięcie okoliczności, że wysokość wynagrodzenia oskarżonego za dokonywany przewóz ze względu na swoją bardzo niską wartość wskazywała na brak świadomości co do rzeczywistego charakteru przewożonych substancji, co czyni wyjaśnienia oskarżonego wiarygodnymi, bowiem w przeciwnym wypadku zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego oskarżony żądałby zdecydowanie wyższego wynagrodzenia;

e) przyjęcie, iż zeznania P. P. (1) są wiarygodne oraz oparcie rozstrzygnięcia w zasadzie kompleksowo na treści tychże zeznań w sytuacji, gdy rola wyżej wymienionego świadka w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do kierowania grupą przestępczą i ze swojej istoty świadek nie mógł być zainteresowany przekazywaniem innym osobom rzeczywistego charakteru swoich działań, a tym samym rzeczywistej wiedzy o tym co wywożą za granicę, co winno budować jego obraz jako osoby mało wiarygodnej, bowiem jego zeznania zawierały szereg rozbieżności co do kluczowych faktów odnoszących się do czasu, miejsca, osób biorących udział, środków transportu, ilości substancji itp., a co Sąd w całości pominął w swojej ocenie;

f) pominięcie przez Sąd w dokonywanej ocenie materiału dowodowego okoliczności, że jeżeli przewożone substancje były kilkakrotnie zwracane oskarżonym ze względu na niedopuszczalną ich jakość, stwierdzoną przez osoby niejako profesjonalnie zajmujące się tego rodzaju oceną, to nie sposób jednoznacznie uznać, ażeby w ogóle były to substancje odurzające (a tym samym zakazane), bowiem z dużym prawdopodobieństwem stanowić mogły jedynie proszek o nieustalonym pochodzeniu;

g) pominięcie przez Sąd w dokonywanej ocenie materiału dowodowego okoliczności, że odczytane zeznania świadka A. L. (1) wyraźnie wskazują, iż z absolutną pewnością wykluczyła ona znajomość oskarżonego J. S. (1), co jednocześnie czyni zarzut nakłaniania przez niego ww. świadka do wywozu kokainy z Argentyny zupełnie nieuzasadnionym i niemożliwym do spełnienia;

h) ustalenie Sądu w zakresie, w jakim pomija zupełnie, że to konkubent A. L. (a zatem osoba bliska i stale przebywająca ze świadkiem) w rzeczywistości miał zdecydowanie bliższe relacje (a tym samym możliwości wpływania na świadka w zakresie wyjazdu za granicę) ze świadkiem, niż oskarżony J. S., któremu wyłącznie zarzucono „nakłanianie” świadka w sytuacji, gdy oskarżony świadka nawet nie znał;

i) pominięcie przez Sąd w dokonywanej ocenie – pomimo zauważenia tego faktu – że istniejące w sprawie poważne rozbieżności, skutkujące potrzebą modyfikacji zarzutów sformułowanych przez oskarżyciela co do kluczowych

okoliczności jak: czas popełnienia przestępstwa, ilość substancji, miejsca, daty, środki transportu, wprost wskazywały na potrzebę doprecyzowania (uzupełnienia postępowania dowodowego) lub też rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego J. S. (1), adw. J. W. (1) wniósł o:

- 1) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;
- 2) ewentualnie – zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Apelacje obrońców oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) nie zasługiwały na uwzględnienie, a zaskarżony wyrok wydany w stosunku do obu wymienionych oskarżonych, po uzupełnieniu postępowania dowodowego przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu w postępowaniu odwoławczym, nie mógł zostać uznany za dotknięty uchybieniami wskazanymi w apelacjach reprezentujących ich obrońców. W szczególności, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów procesowych oraz błędów w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.), a wymierzone oskarżonym kary, choć z pewnością surowe, to jednak nie odznaczały się rażąco niewspółmiernością (art. 438 pkt 4 k.p.k.) i w kontekście poważnych przestępstw popełnionych przez oskarżonych, były w pełni zrozumiałe i sprawiedliwe. Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w odniesieniu do obu oskarżonych.

Ponieważ apelacje wniesione na korzyść oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) przez ich obrońców: adw. M. Z. i adw. J. W. (1), a także argumenty przedstawione przez oskarżonego R. F. (1) osobiście w piśmie procesowym zatytułowanym „apelacja”, koncentrowały się na zarzutach obrazy przez Sąd I instancji przepisów procesowych, związanych ze sposobem przeprowadzenia postępowania dowodowego, następnie oceną wiarygodności przedstawionych dowodów, wreszcie, podnosiły wadliwość uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, jak również koncentrowały się na błędnych ustaleniach faktycznych, które doprowadziły do skazania oskarżonego za zarzucane mu przestępstwa, w pierwszej kolejności należy poczynić szereg uwag natury podstawowej, co do sposobu i prawidłowości przeprowadzenia procesu sądowego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Wbrew wywodom zawartym w apelacjach obrońców obu oskarżonych, a także w argumentacji oskarżonego R. F. (1), orzekając w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy we Wrocławiu przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób na tyle prawidłowy i z niezbędną wnikliwością, że po przeprowadzenia w niezbędnym zakresie postępowania dowodowego przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu w postępowaniu odwoławczym w zgodzie z przepisem art. 452 § 2 k.p.k., nie zachodziła potrzeba jego dalszego uzupełnienia.

Podczas postępowania dowodowego przed sądami obu instancji wykorzystano dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonym zarzucanych im przestępstw, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę *in dubio pro reo* (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Prowadziło to do wniosków, że dokonane w zaskarżonym wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

Z pewnością obrońcy oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) słusznie wskazywali w apelacjach na potrzebę bezpośredniego przesłuchania w charakterze świadków kurierów przewożących narkotyki w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a zatem : A. L. (1), B. R. i S. S. (1).

Na rozprawie odwoławczej przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu dość skrupulatnie zabezpieczono materiał dowodowy, który stał się podstawą postawienia przez obrońców obu oskarżonych zarzutów dotyczących nieprzeprowadzenia szeregu dowodów, związanych z relacjami procesowymi, jakie mieli złożyć: A. L. (1), B. R. i S. S. (1), a także świadkowie będący osobami najbliższymi dla jednego z kurierów narkotykowych – H. N..

Wykonując te czynności, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 209 § 1 k.p.k. dopuścił w postępowaniu odwoławczym z urzędu dowód z akt Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie o sygnaturze akt III K 254/18 (zawierających także akta dołączonej sprawy tego Sądu o sygnaturze III K – 328/18) przeciwko oskarżonym: S. S. (1), B. R. i A. L. (1), a także przeprowadził oględziny wskazanych akt Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie o sygnaturze akt III K 254/18 (zawierających także akta dołączonej do niej sprawy tego Sądu o sygnaturze akt III K – 328/18) oraz zarządził wykonanie kserokopii dokumentów i dowodów istotnych w postępowaniu Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKa – 257/18, które następnie ujawniono. Były to następujące dowody:

- 1) postanowienie z dnia 29.06.2016r. o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu B. R. (k. 346, t. II tychże akt, obecnie k. 2656 akt sprawy);
- 3) postanowienie z dnia 25.07.2016r. o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu A. L. (1) (k. 347, t. II tychże akt, obecnie k. 2657 akt sprawy);
- 4) zapytanie o karalność podejrzanego A. L. (1) (k. 680, t. IV tychże akt, obecnie k. 2658 akt sprawy);
- 5) postanowienie z dnia 11.09.2017r. o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu A. L. (1) (k. 704, t. IV tychże akt, obecnie k. 2659 akt sprawy);
- 6) protokół przesłuchania podejrzanego A. L. (1) z dnia 11.09.2017r. wraz z załącznikiem w postaci dokumentacji fotograficznej (k. 705-713, 714-726, t. IV tychże akt, obecnie k. 2660-2681 akt sprawy);
- 7) tłumaczenie dokumentów portugalskich organów ścigania z danymi o zawartości telefonu podejrzanego A. L. (1) (k. 798-828, t. V tychże akt, obecnie k. 2682-2717 akt sprawy);
- 8) protokół przesłuchania podejrzanego A. L. (1) z dnia 27.12.2017r. (k. 874-875, t. V tychże akt, obecnie k. 2718-2719 akt sprawy);
- 9) postanowienie z dnia 5.03.2018r. o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu B. R. (k. 884, t. V tychże akt, obecnie k. 2720 akt sprawy);
- 10) protokół przesłuchania podejrzanego B. R. z dnia 5.03.2018r. (k. 885, t. V tychże akt, obecnie k. 2721-2722 akt sprawy);
- 11) akt oskarżenia (...)we W. z dnia 18.04.2018r. skierowanego do Sądu Okręgowego we Wrocławiu przeciwko oskarżonym: B. R. i A. L. (1) (k. 895-906, t. V tychże akt, obecnie k. 2723-2732 akt sprawy);
- 12) tłumaczenie protokołu przesłuchania podejrzanego B. R. przed organami portugalskimi (k. 230-235, t. II B tychże akt, obecnie k. 2739-2744 akt sprawy);
- 13) tłumaczenie protokołu przesłuchania podejrzanego S. S. (1) przed organami portugalskimi (k. 242-249, t. II B tychże akt, obecnie k. 2745-2752 akt sprawy);
- 14) protokół przesłuchania świadka S. S. (2) z dnia 11.07.2016r. (k. 273-274, t. II B tychże akt, obecnie k. 2754-2756 akt sprawy);
- 15) postanowienie z dnia 29.06.2016r. o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu S. S. (1) (k. 279, t. II B tychże akt, obecnie k. 2753 akt sprawy);
- 16) zapytanie o karalność podejrzanego S. S. (1) (k. 416-417, t. III C tychże akt, obecnie k. 2757-2759 akt sprawy);

17) postanowienie z dnia 3.08.2018r. o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu S. S. (1) (k. 440, t. III C, znajdującego się także na k. 956, t. V tychże akt, obecnie k. 2733 akt sprawy);

18) protokół przesłuchania podejrzanego S. S. (1) z dnia 14.08.2018r. (k. 441-445, t. III C, znajdujący się także na k. 957-961, t. V tychże akt, obecnie k. 2734-2738 akt sprawy);

19) postanowienie z dnia 14.08.2018r. o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu S. S. (1) (k. 446, t. III C, znajdującego się także na k. 962, t. V tychże akt, obecnie k. 2760 akt sprawy);

20) postanowienie z dnia 3.09.2018r. o przedstawieniu zarzutów podejrzanemu B. R. (k. 464, t. III C tychże akt, obecnie k. 2766 akt sprawy);

21) protokół przesłuchania podejrzanego B. R. z dnia 6.09.2018r. (k. 465-467, t. III C tychże akt, obecnie k. 2767-2769 akt sprawy);

22) zapytanie o karalność podejrzanego B. R. (k. 468, t. III C tychże akt, obecnie k. 2770 akt sprawy);

23) akt oskarżenia (...) we W. z dnia 19.09.2018r. skierowanego do Sądu Okręgowego we Wrocławiu przeciwko oskarżonym: S. S. (1) i B. R. (k. 484-486, t. III C tychże akt, obecnie k. 2771-2773 akt sprawy).

W dalszej kolejności, uzupełniając materiał dowodowy, w ramach postępowania odwoławczego przesłuchano w charakterze świadka B. R. (k. 2287-2288), jednego z wymienionych kurierów przemycających narkotyki, któremu odczytano w trybie art. 389 § 2 k.p.k. wyjaśnienia złożone przez niego uprzednio w charakterze podejrzanego, do których mógł się ustosunkować. W dalszej kolejności przesłuchano także w charakterze świadka K. N., syna jednego z kurierów narkotyków, który zmarł za granicą po zatrzymaniu w trakcie przemykania narkotyków (k. 2288v-2289). W obu wypadkach przedmiotem przesłuchań była potrzeba wyjaśnienia okoliczności, w jakich osoby te zdecydowały się podjąć przemytu narkotyków, a także wyjaśnienia ewentualnego związku oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) z oboma wskazanymi kurierami narkotyków.

Nie zdołano przesłuchać w charakterze świadków: A. L. (1) i S. S. (1), którym nie można było doręczyć wezwań pocztą i przez policję, gdyż nie przebywali w miejscach zamieszkania i pod żadnym z adresów znanych organom procesowym. Szczegółowe dane na temat sposobu wzywania obu wymienionych osób są dostępne w odrębnym załączniku adresowym. Dla potrzeb niniejszego uzasadnienia wyroku należy wskazać, że na podstawie informacji właściwych jednostek policji ustalono, że oboje świadkowie przebywają za granicą, co więcej, są poszukiwanymi listami gończymi we wskazanym wyżej postępowaniu karnym Sądu Okręgowego we Wrocławiu. Dawało to podstawy (z art. 391 § 2 k.p.k.) do odczytania wyjaśnień ze śledztwa, złożonych w charakterze podejrzanym przez A. L. (1) (k. 2660-2681, 2718-2719) i S. S. (1) (k. 2734-2738, 2745-2752, 2761-2762, 2764-2765), co znacząco poszerzyło materiał dowodowy, którym dysponował Sąd Apelacyjny we Wrocławiu i jeszcze bardziej pozwalało na wszechstronną ocenę zaskarżonego wyroku.

II. Przeprowadzone w taki sposób postępowanie dowodowe w sposób drobiazgowy wyjaśniło istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przestępstw związanych z działalnością zorganizowanej grupy przestępczej, działającej w okresie od lata 2014r. do sierpnia 2015r. na terenie Europy oraz Ameryki Południowej, zajmującej się sprowadzaniem narkotyków z zagranicy i rozprowadzaniem ich (w tym z Ameryki Południowej), obrotem nimi i ich przemytem także poza Europę. Przestępstwa związane z działalnością zorganizowanej grupy przestępczej oraz związane z naruszaniem ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisano ostatecznie m.in. oskarżonym: R. F. (1) i J. S. (1).

Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawał Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu zebrany materiał dowodowy, szczególnie osobowe źródła dowodowe, a mianowicie:

- 1) zeznania świadka P. P. (1) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1015-1016, 1017-1023, 1080-1081, 1109-1112, 1201, 1227-1234, 1245-1255, 1359-1361, 1364-1367, 1632-1638, 1762-1763, 1787-1790, 1842-1843, 1926-1927, 2253v-2258v);
- 2) zeznania świadka T. P. (1) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 979-981, 983-988, 1075, 1142-1146, 1195-1199, 1575-1576, 1757-1759, 1837-1838, 2258v-2260v);
- 3) zeznania świadka B. R. oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 2721-2722, 2739-2744, 2767-2769. (...) - (...)), jak również wyjaśnienia złożone przez podejrzanego B. R. przed organami portugalskimi po zatrzymaniu w trakcie przemytu narkotyków (k. 2739-2744 akt sprawy);
- 4) zeznania świadka S. S. (1) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 2734-2738, 2745-2752, 2761-2762, 2764-2765), jak również wyjaśnienia złożone przez podejrzanego S. S. (1) przed organami portugalskimi po zatrzymaniu w trakcie przemytu narkotyków (k. 2745-2752 akt sprawy);
- 5) zeznania świadka A. L. (1) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez nią w trakcie śledztwa (k. 2345-2353, 2354-2366, 2660-2681, 2718-2719);
- 6) zeznania świadka P. W. oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 5-16, 96-97, 903-910, 1340-1349, 1632-1638, 1644-1646, 1784-1786, 1919-1920, 1952-1953);
- 7) zeznania świadka P. J. (k. 1604-1606, 1729-1732, 1737-1738, 1874-1875);
- 8) zeznania świadka T. P. (2) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1955-1958, 1962-1964, 1988-1989);
- 9) zeznania świadka K. N., syna jednego z kurierów narkotyków, który zmarł za granicą po zatrzymaniu w trakcie przemykania narkotyków (k. 2288v-2289);
- 10) wyjaśnienia oskarżonego C. P., który w trakcie procesu zmarł (k. 1279-1282, 1468-1470, 1844-1845, 2242v-2244);
- 11) częściowo wyjaśnienia R. F. (1) (k. 1051-1054, 1085-1086, 1242-1244, 1398-1399, 1719-1720, 1743-1745, 1855-1856, 1928, 2221v-2233v);
- 12) częściowo wyjaśnienia J. S. (1) (k. 1314-1326, 1333-1334, 1405, 1584-1585, 1792-1793, 1859-1860, 2233v-2225).

Wskazany wyżej materiał dowodowy, w postaci zeznań świadków oraz wyjaśnień podejrzanych i oskarżonych, uzupełniały inne dowody:

- 1) materiały pomocy prawnej z Portugalii, Turcji oraz Wielkiej Brytanii (k. 337-453);
- 2) materiały z kontroli operacyjnych (...), (...), (...), (...) i (...) (k. 454-482, 539-763);
- 3) opinia biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, J. W. (2), złożona w śledztwie i na rozprawie głównej (k. 939-949, 2478v-2480v);
- 4) analiza kryminalna połączeń telefonicznych (k. 928-937);
- 5) dokumentacja dotycząca zatrzymania A. L. (1) w Argentynie (k. 2367-2398) wraz z zapadłym wyrokiem skazującym A. L. (1) za kontrabandę narkotyków wydanym przez Trybunał Sędziowski ds. Przepięstw (...) Republiki Argentyny (k. 2379-2392);
- 6) tlumaczenie dokumentów portugalskich organów ścigania z danymi o zawartości telefonu podejrzanego A. L. (1) (k. 2682-2717);

- 7) wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 maja 2017 r. o sygn. akt III K 94/17 wydany w odniesieniu do innych uczestników zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się przemytem i wprowadzaniem do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych, w tym wobec oskarżonych: Ł. Ś., P. P. (1), P. W., T. P. (1) i T. P. (2) (k. 2293-2300);
- 8) protokół oględzin rzeczy C. P. (k. 1423-1448);
- 9) opinie biegłych z zakresu chemii (k. 1094-1095, 1191-1192);
- 10) dokumentacja z zatrzymania oskarżonych: R. F. (1), C. P. i J. S. (1) (k. 1031, 1266, 1290).

Na stronach 1-10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 2526-2530v) Sąd Okręgowy we Wrocławiu dokonał trafnie rekonstrukcji stanu faktycznego i przebiegu przestępstw popełnionych przez oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1), podając na jakich oparł się dowodach, zaś na stronach 10-17 tegoż uzasadnienia wyroku (k. 2530v-2534) przedstawił wiernie treść wyjaśnień wszystkich oskarżonych złożonych na poszczególnych etapach postępowania karnego. Następnie, w dalszej części uzasadnienia, na stronach 17-33 (k. 2534-2542), Sąd I instancji przeprowadził analityczną ocenę wiarygodności wyjaśnień wszystkich oskarżonych, w tym R. F. (1) i J. S. (1), na tle pozostałych dowodów. Wspomniana analiza materiału dowodowego jest na tyle jasna, przekonująca i komplementarna, że nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać, choć w kontekście zarzutów apelacji obrońcy oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1), warto poczynić kilka uwag dotyczących wiarygodności poszczególnych dowodów.

Z uwagi na potrzebę przejrzystości argumentacji, w dalszej części uzasadnienia wyroku, zostaną omówione poszczególne zarzuty wyrażone w apelacjach obrońców oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1), z odniesieniem się do postawionych w nich wniosków, a także zarzuty stawiane osobiście przez oskarżonego R. F. (1) w piśmie zatytułowanym „apelacja”.

III. Główny ciężar zarzutów stawianych zaskarżonemu wyrokowi przez obrońców oskarżonych: R. F. (1) – adw. M. Z. oraz J. S. (1) – adw. J. W. (1), a także argumenty przedstawione przez oskarżonego R. F. (1) osobiście w piśmie procesowym zatytułowanym „apelacja”, były kierowane przez autorów przeciwko wiarygodności zeznań świadków (wyjaśnień podejrzanych), którzy wskazywali na udział oskarżonego R. Z. w zorganizowanej grupie przestępczej. Chodziło przede wszystkim o zeznania świadków: P. P. (1) i T. P. (1) oraz wyjaśnienia złożone przez nich w charakterze podejrzanych. Rzeczywiście, były one kluczowym dowodem dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1).

Autorzy wspomnianych pism procesowych dowodzili rzekomego braku obiektywizmu ze strony Sądu i instancji, który miał oceniać materiał dowodowy, z góry zakładając sprawstwo i winę oskarżonych R. F. (1) i J. S. (1) w świetle przypisanych mu przestępstw, uwzględniać tylko obciążające ich dowody, bez wnikania w dowody świadczące o ich niewinności, a także dopasowywać swoje ustalenia i oceny do założonej z góry wersji o sprawstwie i winie tych oskarżonych. Taka ocena, oparta była przede wszystkim o wyjaśnienia samych oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1), traktowanych przez autorów apelacji, za osoby wiarygodne i prawdomówne.

Zarzuty obu apelacji dotyczące niewiarygodności zeznań świadków: P. P. (1), P. W. i T. P. (1) (co odnosiło się także do T. P. (2)) oraz wyjaśnień złożonych przez nich w charakterze podejrzanych, które były kluczowym dowodem dla ustalenia odpowiedzialności karnej obu oskarżonych, związane były przede wszystkim z podnoszeniem, że P. P. (1), P. W. i T. P. (1) (co odnosiło się także do T. P. (2)), aby zyskać nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60 § 3-5 k.k., pozwalające im uzyskać znaczące ulgi w dolegliwościach karnych za szereg popełnionych przestępstw, a także udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mieli interes w przedstawieniu pozostałych oskarżonych, jako przestępców popełniających wiele przestępstw, nawet jeśli zeznawali lub wyjaśniali kłamliwie i konsekwentnie na poszczególnych etapach postępowania karnego.

Z apelacji i stanowisk obrońców oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) wynika przekonanie, że nie można dać wiary rzekomo skruszonym przestępcom, jeżeli niesłusznie korzystali w niniejszej sprawie wyłącznie ze statusu świadków.

Po pierwsze, wskazana argumentacja już na wstępie nie wytrzymuje krytyki, gdyż całkowicie bezpodstawne było powoływanie się przez obrońców oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) na argumentację o niewiarygodności zeznań świadków: P. P. (1), P. W. i T. P. (1) (co odnosiło się także do T. P. (2)) i ich wyjaśnień w charakterze podejrzanych wyłącznie z tych przyczyn, że chcieli złagodzić swoją odpowiedzialność karną, korzystając z możliwości jakie dają przepisy art. 60 § 3-5 k.k. Właśnie po to zostały wprowadzone wskazane przepisy o tzw. małym świadku koronnym, aby rozbić solidarność przestępczą oraz umożliwić organom ścigania i wymiaru sprawiedliwości skuteczne ściganie przestępców, zwłaszcza należących do zorganizowanych grup przestępczych. Nie po to, zatem, ustawodawca wprowadzał takie możliwości ścigania przestępczości, aby a priori deprecjonować i kwestionować ich istotę.

Po wtóre, wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacjach przez obrońców oskarżonych: R. F. (1) – adw. M. Z. oraz J. S. (1) – adw. J. W. (1), a także wbrew argumentom przedstawionym przez oskarżonego R. F. (1) niego osobiście w piśmie procesowym zatytułowanym „apelacja”, nie było żadnych podstaw do kwestionowania wyłączenia sprawy P. P. (1), P. W. i T. P. (1) (a także T. P. (2)) do odrębnego postępowania i złożenia wniosku o przesłuchanie ich w niniejszej sprawie w charakterze świadków. Było to konsekwencją realizacji prawa oskarżyciela publicznego do kierowania skargi publicznej w sprawie karnej, a ponadto wcale nie osłabiała możliwości procesowej weryfikacji zeznań i wyjaśnień wspomnianych osób. Przeciwnie, nakładało na świadków dodatkowe rygory konieczności złożenia zeznań w obliczu oskarżonych, z pouczeniem o konsekwencjach procesowych złożenia fałszywych zeznań z art. 233 § 1 k.k., a także pouczeniem o możliwościach odmowy składania zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k.

Co ważne, świadkowie: P. P. (1) i T. P. (1), mimo takich warunków przesłuchania przed Sądem I instancji, zdecydowali się na pełne ujawnienie swojej przestępczej działalności w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i we współdziałaniu z oskarżonymi: R. F. (1), J. S. (1) oraz C. P. i innymi osobami: A. L. (1), B. R. i S. S. (1). Przełamali tym samym opór przed staniem twarzą w twarz z innymi członkami zorganizowanej grupy przestępczej, narażając się na odrzucenie przez środowisko przestępcze, a także na zemstę ze strony oskarżonych i szykany w środowisku przestępczym. Nie jest także wykluczone, że mogą ich w przyszłości spotkać w zakładach karnych, gdzie szybko rozchodzą się informacje o skruszonych przestępcach, którzy obciążają kompanów przestępczej działalności, o ile będzie zarządzone wykonywanie wobec nich orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Po trzecie, z podanych wyżej powodów, wobec rozpoznawania sprawy: P. P. (1), P. W. i T. P. (1) (a także T. P. (2)) w odrębnym postępowaniu i wniesieniu o przesłuchanie w charakterze świadków, zwłaszcza P. i T. P. (1), a także wobec stanowiska procesowego wymienionych świadków, którzy nie skorzystali z możliwości odmowy zeznań na podstawie art. 182 § 3 k.p.k., Sąd Okręgowy nie miał możliwości odmowy przeprowadzenia dowodu z ich zeznań. Nie ma w tym zakresie żadnego zakazu dowodowego, a Sąd I instancji nie miał prawa odmówić przesłuchania osoby wnioskowanej jako świadek z tego powodu, że uznał, iż powinien występować w charakterze oskarżonego. W takim wypadku świadkowie zostali przesłuchani według takich samych zasad jak każdy świadek. Nie oznacza to jednak, że zeznania świadków: P. P. (1), P. W. i T. P. (1) (a także T. P. (2)) nie podlegały ocenie co do ich wiarygodności, tak jak każdego innego świadka, jak to zdawali się wnioskować oskarżeni: R. F. (1) i J. S. (1). Sąd I instancji ocenił zeznania tychże świadków tak jak inne dowody i dał im wiarę, zgodnie z dyrektywami z art. 7 k.p.k., a nie zakładał a priori i bezkrytycznie, że świadkowie mówili prawdę.

Po czwarte, fakt, że świadkowie: P. P. (1) i T. P. (1) potwierdzali w kolejnych przesłuchaniach przed Sądem I instancji swoje poprzednie wyjaśnienia i zeznania, absolutnie nie świadczy o braku prawdomówności z ich strony. Analiza zeznań obu świadków (a także P. W. i T. P. (2)) z różnych etapów postępowania karnego wskazuje, że nie były to relacje jednobrzmiące, przygotowane albo wyuczone. Wręcz przeciwnie, świadkowie wielu szczegółów nie pamiętali ze względu na upływ czasu, jednak po odczytaniu poprzednich wyjaśnień i zeznań w całości je potwierdzali. Taka postawa świadków potwierdzała wiarygodność ich relacji.

Po piąte, należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, będące akceptacją analizy materiału dowodowego przedstawionej przez prokuratora w akcie oskarżenia, w tym wymowy i wartości poszczególnych dowodów, że najbardziej wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego były wyjaśnienia i zeznania świadków: P. P. (1), P. W. i T. P. (1), którzy uczestniczyli w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził oskarżeni i mieli wiedzę o strukturze tej grupy, osobach biorących udział w poszczególnych przestępstwach, a także skali zjawiska sprowadzania narkotyków z zagranicy i obrotu nimi w Polsce.

Najbardziej przy tym wiarygodne były te wyjaśnienia i zeznania świadka P. P. (1), w których przedstawił najpełniej działalność przestępczą i podawał największe ilości narkotyków będących przedmiotem przestępstw. Oczywiście było bowiem to, że P. P. (1), nie miał żadnego interesu w tym, aby fałszywie wyolbrzymić rozmiar swojej działalności przestępczej tylko z tego powodu, aby pograżyć innych oskarżonych albo by zadowolić prokuratora, czy organy ścigania. Jeżeli zatem ujawnił najpełniej rozmiar swojej działalności przestępczej, a także skład osobowy zorganizowanej grupy przestępczej i czynności podejmowane przez jej członków, to należało uznać te relacje za wiarygodne.

Po szóste, trudno zarzucać świadkom: P. P. (2), P. W. i T. P. (3), że są niewiarygodni dlatego, bo dopuścili się wielu przestępstw, także w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Właśnie do takich osób ma m.in. zastosowanie instytucja tzw. małego świadka koronnego z art. 60 § 3-5 k.k., a ustawodawca przez jej wprowadzenie miał na celu rozbicie solidarności grup przestępczych i skłonienie aktywnych uczestników działalności przestępczej do ujawnienia przestępstw popełnionych przez tę osobę i inne osoby z nim współdziałające. Dość groteskowo brzmią zarzuty o niewiarygodności świadków: P. i T. P. (1) z powodu ich przestępczej przeszłości kierowane w imieniu oskarżonych, zwłaszcza J. S. (1) oraz domaganie się dania wiary właśnie oskarżonym: R. F. (1) i J. S. (1). Przecież także oskarżony J. S. (1) był w przeszłości karany za groźne przestępstwa umyślne (k. 2329-2330), a ponadto obaj oskarżeni mieli również interes procesowy w uniknięciu odpowiedzialności karnej i dlatego nie przyznawali się do popełnienia przypisanych przestępstw.

IV. Wbrew twierdzeniom obrońców oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) zawartym w apelacjach, a także twierdzeniom samego oskarżonego R. F. (1) zawartymi w jego osobistym piśmie procesowym zatytułowanym „apelacja”, zeznania świadków: P. i T. P. (1) nie były wyłącznymi dowodami popełnienia przez nich zarzuconych przestępstw.

Jak słusznie ustalił Sąd Okręgowy we Wrocławiu, obciążające obu oskarżonych zeznania świadków: P. P. (1), P. W. i T. P. (1) (a także T. P. (2)), zostały potwierdzone wynikami z kontroli operacyjnych (...), (...), (...), (...) i (...) (k. 454-482, 539-763), uzupełnionymi opiniami biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, J. W. (2), złożonymi w śledztwie i na rozprawie głównej (k. 939-949, 2478v-2480v), jak również analizą kryminalną połączeń telefonicznych (k. 928-937), dokumentacją dotyczącą zatrzymania A. L. (1) w Argentynie (k. 2367-2398) wraz z zapadłym wyrokiem skazującym A. L. (1) za kontrabandę narkotyków wydanym przez Trybunał Sędziowski ds. Przestępstw (...) Republiki Argentyny (k. 2379-2392) i tłumaczeniem dokumentów portugalskich organów ścigania z danymi o zawartości telefonu podejrzanej A. L. (1) (k. 2682-2717). Wymienione wyżej dowody materialne, szczególnie zawierające zapisy rozmów telefonicznych lub wymiany wiadomości tekstowych (SMS), wpisywały się w przestępczą działalność oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1).

Chociaż obrońcy oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) wyraźnie bagatelizowali wymowę wspomnianych dowodów, szczególnie zapisów rozmów telefonicznych z kontroli operacyjnej, a w ślad za nimi opinii biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, J. W. (2), złożonych w śledztwie i na rozprawie głównej (k. 939-949, 2478v-2480v), wskazując, że są one jedynie wyrazem domysłów i domniemań biegłego, to jednak sprawa wymaga szerszej analizy.

Po pierwsze, już w uzasadnieniu aktu oskarżenia prokurator przedstawił szereg materiałów z kontroli operacyjnej stosowanej wobec członków zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się przemytem narkotyków z zagranicy i ich wprowadzaniem do obrotu. Wśród osób, których rozmowy zarejestrowano, znajdowali się także oskarżeni: R. F. (1) i J. S. (1), a okoliczności i czas tych rozmów (związany z wyjazdami kurierów z narkotykami, w tym wyjazdami A.

L. (1), B. R. i S. S. (1)) oraz osoby rozmówców, związane z zapewnieniem kurierów na wyjazdy związane z przemytem narkotyków, szczególnie dyskrecjonalny charakter wypowiedzi rozmówców świadczą o tym, że starali się ukrywać rzeczywiste podłoże rozmów, potwierdzały, że zarejestrowane w ramach kontroli operacyjnej rozmowy były związane z przestępczością narkotykową.

Z rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej o kryptonimie (...) (k. 454-482) wynika, że oskarżony R. F. (1) rozmawiał o organizacji przemytu narkotyków z P. P. (2), a świadczą o tym następujące rozmowy:

##

- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 4.03.2015r. z godz. 20:57 (k. 460-460v.),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 24.04.2015r. z godz. 12:35 (k. 469-469 v.).

Z kolei, podczas kontroli operacyjnej o kryptonimie (...) (k. 539-600, 601-643) zarejestrowano rozmowy, z których wynika, że oskarżony R. F. (1) kontaktował się z P. P. (2) i razem omawiali organizację przemytów narkotyków z Ameryki Południowej przez kurierów, w tym rozmawiali o A. L. (1). Świadczą o tym następujące rozmowy, przy czym wymowna jest częstotliwość rozmów w krótkim czasie, a także wyraźna więź rozmówców i wiedza o poruszanych tematach, bez potrzeby ich szczegółowego opisywania, świadcząca o wcześniejszym porozumieniu:

- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 14.06.2015r. z godz. 19:49 (k. 554),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 15.06.2015r. z godz. 8:16 (k. 554v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 15.06.2015r. z godz. 16:29 (k. 557v-558),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 8:28 (k. 558-558v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 8:29 (k. 558v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 8:31 (k. 558v-559),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 11:20 (k. 559-559v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 10:13 (k. 563v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 12:58 (k. 563v-564),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 14:07 (k. 564),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:27 (k. 565 v.),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:30 (k. 565-565v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:38 (k. 565v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:43 (k. 565v-566),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:47 (k. 566-566v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:48 (k. 566v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:52 (k. 566v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:55 (k. 567),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 17:31 (k. 567-567v),

- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 22:04 (k. 568v- 569),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 8:13 (k. 569-569v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 8:19 (k. 569v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 8:45 (k. 570),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 14:33 (k. 571v),
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 20.06.2015r. z godz. 12:24 (k. 575v- 575),
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 22.06.2015r. z godz. 9:24 (k. 578),
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 22.06.2015r. z godz. 17:43 (k. 580),
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 22.06.2015r. z godz. 17:47 (k. 580-580v) ,
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 23.06.2015r. z godz. 8:30 (k. 581v) ,
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 23.06.2015r. z godz. 19:11 (k. 582-582v),
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 25.06.2015r. z godz. 10:02 (k. 583v),
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 25.06.2015r. z godz. 10:28 (k. 583v),
- komunikat nr 9, rozmowa z dnia 25.06.2015r. z godz. 14:10 (k. 585-585v),
- komunikat nr 9, rozmowa z dnia 25.06.2015r. z godz. 17:47 (k. 585v-586),
- komunikat nr 9, rozmowa z dnia 27.06.2015r. z godz. 13:01 (k. 587-587v),
- komunikat nr 9, rozmowa z dnia 27.06.2015r. z godz. 16:20 (k. 587v-588),
- komunikat nr 9, rozmowa z dnia 27.06.2015r. z godz. 17:56 (k. 588-588v),
- komunikat nr 9, rozmowa z dnia 28.06.2015r. z godz. 12:55 (k. 589v-590),
- komunikat nr 9, rozmowa z dnia 28.06.2015r. z godz. 17:18 (k. 590),
- komunikat nr 9, rozmowa z dnia 29.06.2015r. z godz. 11:30 (k. 591v),
- komunikat nr 10, rozmowa z dnia 29.06.2015r. z godz. 19:44 (k. 594-594v),
- komunikat nr 10, rozmowa z dnia 30.06.2015r. z godz. 5:24 (k. 594 v),
- komunikat nr 10, rozmowa z dnia 30.06.2015r. z godz. 11:46 (k. 595),
- komunikat nr 10, rozmowa z dnia 2.07.2015r. z godz.12:24 (k. 597v-598),
- komunikat nr 14, rozmowa z dnia 28.07.2015r. z godz. 15:46 (k. 618-618v).

W ramach kontroli operacyjnej (...) (k. 644-677) zarejestrowano rozmowy telefoniczne, z których wynika, że oskarżony J. S. (1) omawiał z P. P. (2) organizację przemytów narkotyków z Ameryki Południowej przez kurierów oraz rozmawiali o A. L. (1), a także jej konkubencie C. P., który był osobą wprowadzoną w proceder przemytu narkotyków i to on przekonał A. L. (1) do udziału w przestępstwie, jak również kontaktował się z nią na bieżąco podczas pobytu za granicą, kiedy to czekała na odbiór przesyłki z narkotykami, aby przemycić je go Europy. Chodzi o następujące

rozmowy, których częstotliwość w krótkim czasie, a także wyraźna więź rozmówców i wiedza o poruszanych tematach, bez potrzeby ich szczegółowego opisywania, świadczy o wcześniejszym porozumieniu:

- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 29.07.2015r. z godz. 13:09 (k. 653-653v),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 31.07.2015r. z godz. 12:53 (k. 653v-654),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 31.07.2015r. z godz. 18:05 (k. 654),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 1.08.2015r. z godz. 11:11 (k. 656),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 1.08.2015r. z godz. 11:12 (k. 656-656v) ,
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 2.08.2015r. z godz. 12:09 (k. 657),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 3.08.2015r. z godz. 21:10 (k. 657-657v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 28.07.2015r. z godz. 11:53 (k. 658-658v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 6.08.2015r. z godz. 9:44 (k. 658v-659),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 7.08.2015r. z godz. 18:12 (k. 659-659v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 9.08.2015r. z godz. 20:42 (k. 659v- 660),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 25.08.2015r. z godz. 17:09 (k. 662-662v).

Z rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej (...) (k. 678-723) wynika, że oskarżony R. F. (1) rozmawiał z P. P. (2) o powrocie A. L. (1) z Argentyny, z którą stracili kontakt. Takie rozmowy nie miałyby żadnego sensu, gdyby oskarżony R. F. (1) nie brał udziału w przestępstwie:

##

- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 24.07.2015r. z godz. 20:48 (k. 707),
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 24.07.2015r. z godz. 21:01 (k. 707v-708),
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 25.07.2015r. z godz. 20:40 (k. 708v-709),
- komunikat nr 9, rozmowa z dnia 8.09.2015r. z godz. 12:06 (k. 713-713v).

Podczas kontroli operacyjnej (...) (k. 678-723) zarejestrowano także rozmowy oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1), z których wynika, że rozmawiali o wyjeździe A. L. (1) do Argentyny, jej pobycie w Holandii i Argentynie oraz o jej zatrzymaniu. Ponadto mężczyźni rozmawiali o wspólnym wyjeździe C. P. z J. S. (1) na zlecenie P. P. (1). Kontekst, okoliczności, częstotliwość i treść rozmów, w tym także w okresie odpowiadającym wyjazdowi kurierki narkotykowej – A. L. (1) do Ameryki Południowej, dowodzą przestępczego współdziałania obu oskarżonych z innymi osobami:

- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 15.06.2015r. z godz. 8:15 (k. 683v),
- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 15.06.2015 r. z godz. 17:23 (k. 683-683v) ,
- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 15.06.2015r. z godz. 20:31 (k. 683v-684),
- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 8:07 (k. 684),
- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 8:33 (k. 684-684v),

- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 8:11 (k. 684v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 8:13 (k. 685-685v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 8:20 (k. 685v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 9:12 (k. 685v-686),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:29 (k. 686),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 17:05 (k. 687-687v),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 17:07 (k. 687v-688),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 17:30 (k. 688),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 20:50 (k. 688-688v),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 8:11 (k. 688-689v),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 8:21 (k. 689),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 9:12 (k. 690-690v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 9:22 (k. 690v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 9:43 (k. 691),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 18:28 (k. 692-693v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 18:34 (k. 693v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 18:36 (k. 693-693v) ,
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 19.06.2015r. z godz. 11:58 (k. 693v-695),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 19.06.2015r. z godz. 15:52 (k. 695v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 19.06.2015r. z godz. 19:57 (k. 696),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 20.06.2015r. z godz. 14:54 (k. 696-697),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 22.06.2015r. z godz. 9:04 (k. 698-698v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 23.06.2015r. z godz. 8:29 (k. 698v- 699),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 24.06.2015r. z godz. 8:50 (k. 699-699v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 24.06.2015r. z godz. 10:15 – sesja (...) (k. 700),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 24.06.2015r. z godz. 10:15 – sesja (...) (k. 700),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 24.06.2015r. z godz. 22:37 (k. 700v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 25.06.2015r, z godz. 6:11 – sesja (...) (k. 701),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 25.06.2015r, z godz. 6:11 – sesja (...) (k. 701v),

- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 2.07.2015r. z godz. 9:24 (k. 701v-702v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 14.07.2015r. z godz. 10:48 – sesja (...) (k. 469-469v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 14.07.2015r. z godz. 10:48 – sesja (...) (k. 469-469v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 14.07.2015r. z godz. 11:18 (k. 703),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 14.07.2015r. z godz. 11:31 (k. 703-704v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 23.07.2015r. z godz. 13:23 (k. 704v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 23.07.2015r. z godz. 15:04 (k. 704v-705),
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 24.07.2015r. z godz. 18:03 (k. 706-706v) ,
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 24.07.2015r. z godz. 18:53 (k. 706v-707),
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 24.07.2015r. z godz. 20:58 (k. 707v),
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 25.07.2015r. z godz. 12:51 (k. 708-708v),
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 31.08.2015r. z godz. 9:45 (k. 709 v),
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 2.09,2015r. z godz. 10:40 (k. 710-710v),
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 3.09.2015r. z godz. 12:34 (k. 710v-711),
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 5.09.2015r. z godz. 14:10 (k. 711-711v),
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 7.09.2015r. z godz. 8:06 (k. 711 v),
- komunikat nr 10, rozmowa z dnia 11.09.2015r. z godz. 11:19 (k. 714-714v).

W trakcie kontroli operacyjnej (...) (k. 678-723) zarejestrowano także rozmowy oskarżonego J. S. (1) z konkubentem kurierki narkotykowej – A. L. (1), oskarżonym C. P., dotyczące przemytu na zlecenie P. P. (1). Charakterystyczny jest czas tych rozmów, a także ścisły związek z trudnościami, jakie miała za granicą A. L. (1):

##

- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 24.06.2015r. z godz. 12:36 (k. 700-700v),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 25.06.2015r. z godz. 1:21 (k. 701),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 25.06.2015r, z godz. 1:22 (k. 701).

Podczas kontroli operacyjnej (...) (k. 724-763) zarejestrowano rozmowy telefoniczne oskarżonego R. F. (1) z P. P. (2), których tematem był wyjazd kurierki narkotyków A. L. (1) z G. do Holandii i jej spóźnienie na autobus, a także o werbowaniu kolejnych kurierów i przygotowaniu ich do przewozu narkotyków z Ameryki Południowej do Europy, jak już wyżej wskazano, charakterystyczny jest kontekst rozmów i ich częstotliwość:

- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 14.06.2015r. z godz.19:49 (k. 729),
- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 15.06.2015r. z godz. 8:16 (k. 729v) ,
- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 15.06.2015r. z godz. 16:30 (k. 729v),

- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 8:28 (k. 730),
- komunikat nr 1, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 8:29 (k. 730),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 8:31 (k. 731),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 8:32 (k. 731-731v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 16.06.2015r. z godz. 11:21 (k. 731v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 10:13 (k. 731v-732),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 12:58 (k. 732),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 13:13 (k. 732-732v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 14:07 (k. 732v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 14:11 (k. 732v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:27 (k. 733),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:30 (k. 733-733v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:38 (k. 733v) ,
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:42 (k. 734),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:47 (k. 734v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:48 (k. 734v-735),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:52 (k. 735v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:55 (k. 735v-736),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 17:31 (k. 736-736v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 19:45 (k. 736v-737),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 22:05 (k. 737),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 8:13 (k. 737-737v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 8:19 (k. 737v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 8:45 (k. 737v-738),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 9:41 (k. 738),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 18.06.2015r. z godz. 14:33 (k. 738-738v) ,
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 19.06.2015r. z godz. 15:57 (k. 739v-740),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 20.06.2015r. z godz. 12:24 (k. 740),
- komunikat nr 3, rozmowa z dnia 22.06.2015r. z godz. 9:24 (k. 740-740v),

- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 22.06.2015r. z godz. 17:43 (k. 742v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 22.06.2015r. z godz. 17:47 (k. 742-742v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 23.06.2015r. z godz. 8:30 (k. 742v-743),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 23.06.2015r. z godz. 8:32 (k. 743),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 23.06.2015r. z godz. 9:31 (k. 743),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 23.06.2015r. z godz. 9:32 (k. 743v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 23.06.2015r. z godz. 19:11 (k. 743v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 24.06.2015r. z godz. 17:29 (k. 743v-744),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 26.06.2015r. z godz. 11:38 (k. 744),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 27.06.2015r. z godz. 13:01 (k. 744v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 27.06.2015r. z godz. 16:20 (k. 744v-745),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 27.06.2015r. z godz. 17:56 (k. 745-745 v),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 28.06.2015r. z godz. 12:55 (k. 745v-746),
- komunikat nr 4, rozmowa z dnia 28.06.2015r. z godz. 17:18 (k. 746-746v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 29.06.2015r. z godz. 11 :30 (k. 747),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 29.06.2015r. z godz. 14:20 (k. 747v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 29.06.2015r. z godz. 19:44 (k. 747v-748),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 30.06.2015r. z godz. 5:54 (k. 748),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 30.06.2015r. z godz. 9:08 (k. 748-748v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 30.06.2015r. z godz. 17:12 (k. 748v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 2.07.2015r. z godz. 12:23 (k. 748v-749),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 13.07.2015r. z godz. 18:45 (k. 749-749v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 14.07.2015r. z godz. 18:58 (k. 749v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 21.07.2015r. z godz. 10:38 (k. 750),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 22.07.2015r. z godz. 11:12 (k. 750-750v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 22.07.2015r. z godz. 20:21 (k. 750v),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 23.07.2015r. z godz. 13:22 (k. 750v-751),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 31.08.2015r. z godz. 20:59 (k. 752),
- komunikat nr 6, rozmowa z dnia 1.09.2015r. z godz. 8:56 (k. 752v),

- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 3.09.2015r. z godz. 16:49 (k. 753),
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 5.09.2015r. z godz. 13:32 (k. 753-753v),
- komunikat nr 7, rozmowa z dnia 6.09.2015r. z godz. 19:01 (k. 753v-754),
- komunikat nr 8, rozmowa z dnia 11.09.2015 r. z godz. 10:12 (k. 755-755v).

W ramach kontroli operacyjnej (...) (k. 724-763) zarejestrowano także rozmowy oskarżonych: R. F. (2) i J. S. (1), dotyczące spóźnienia A. L. (1) na autobus z G. do Holandii, jak również werbowania kolejnych kurierów. Tylko współdziałaniem przestępczym można tłumaczyć kontekst tych rozmów:

- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:41 (k. 733),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:46 (k. 734-734v),
- komunikat nr 2, rozmowa z dnia 17.06.2015r. z godz. 16:58 (k. 736),
- komunikat nr 5, rozmowa z dnia 21.08.2015r. z godz. 13:29 (k. 751-751v).

Po wtóre, treść wskazanych rozmów telefonicznych, zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej w pełni potwierdzała obciążające oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) zeznania świadków: P. i T. P. (1), gdyż pozwalała ustalić kontekst i okoliczności tych rozmów, świadomie ograniczanych przez rozmówców, aby w sposób dyskrejonalny omawiać znane rozmówcom kwestie, które były nielegalne. Gdyby rozmowy toczyły legalnych przedsięwzięć i codziennych rozmów nie musiały być prowadzone w tak zawaolowany sposób, a już na pewno nie musiały odbywać się z taką częstotliwością i w różnych porach dnia i nocy. Charakterystyczne było także to, że ocenę dowodową wskazanych wyżej materiałów z kontroli operacyjnej potwierdziła analiza zapadłego wyroku skazującego A. L. (1) za kontrabandę narkotyków wydanego przez Trybunał Sędziowski ds. Przestępstw (...) Republiki Argentyny (k. 2379-2392), jak również tłumaczenie dokumentów portugalskich organów ścigania z danymi o zawartości telefonu podejrzanej A. L. (1) (k. 2682-2717). Zapisane w tych ostatnich materiałach zapisy wiadomości tekstowych (SMS), w połączeniu z pozostałymi omówionymi wyżej dowodami, jednoznacznie świadczyły o przestępczej działalności oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) we współdziałaniu z konkubentem A. L. (1), oskarżonym C. P..

Po trzecie, Sąd Okręgowy we Wrocławiu słusznie zwrócił uwagę, że udział oskarżonego R. F. (1) w przypisanych mu przestępstwach, także związanych z działalnością w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się przemytem narkotyków i wprowadzaniem ich do obrotu, potwierdzały wyjaśnienia oskarżonego R. F. (1) ze wstępnej fazy postępowania przygotowawczego. Analizując wyjaśnienia oskarżonego R. F. (1) z poszczególnych etapów postępowania karnego (k. 1051-1054, 1085-1086, 1242-1244, 1398-1399, 1719-1720, 1743-1745, 1855-1856, 1928, 2221v-2233v), Sąd I instancji zwrócił uwagę, że podczas przesłuchania wyjaśnił on nie tylko, że znalezioną w jego altanie amfetaminę dostał od P. P. (1) około 2-3 miesiące wcześniej na przechowanie, lecz także że rozmawiał z P. P. (2) o zatrzymaniu A. L. (1) w trakcie przewozu kokainy, jak również potwierdził, że to właśnie on skontaktował S. S. (1) i B. R. z P. P. (2) na początku 2015r. Oskarżony R. F. (1) twierdził także, że miał otrzymać około 2.000 zł za wyszukanie S. S. (1), jako kuriera narkotykowego, lecz z powodu zatrzymania kurierów w Portugalii nie otrzymał ostatecznie żadnych pieniędzy.

W trakcie kolejnego przesłuchania w dniu 22 lutego 2016r. oskarżony R. F. (1) wyjaśnił, że znał H. N., który zmarł w 2014r. po zatrzymaniu na przemyśle narkotyków, prawdopodobnie dla P. P. (1). Oskarżony R. F. (1) podał także, że było mu wiadome, iż H. N. przewoził narkotyki 2 lub 3 razy w 2014r. W 2015r. oskarżony R. F. (1) przekazał P. P. (2) 10000 zł na zakup narkotyków, lecz ostatecznie nie odzyskał tych pieniędzy i nie na tym nie zarobił.

Z kolei, w trakcie przesłuchania w dniu 13 maja 2016r. oskarżony R. F. (1) wyjaśnił, że P. P. (1) zwrócił się do niego w celu znalezienia osób do pracy w Holandii, ale początkowo oskarżony nie wiedział, że osoby te miały przewozić narkotyki. Dowiedział się o tym dopiero od H. N. we wrześniu 2014r., przy czym potwierdził, że dostawał od P. P. (1)

czasami pieniądze po 1.000 lub 2.000 złotych. Oskarżony R. F. (1) potwierdził swoją wiedzę, że S. S. (1) będzie jechał po narkotyki, ale twierdził, że go do tego nie namawiał. R. F. (1) wyjaśnił, że dostawał pieniądze za każdym razem, kiedy B. R. i S. S. (1) jechali jako kurierzy narkotyków za granicę.

Podczas przesłuchania przed Sądem I instancji, oskarżony R. F. (1) wycofał się ze wspomnianych wyjaśnień, zaprzeczając swojej wiedzy o pracy kurierów narkotykowych, jednak przyznał, iż kiedy A. L. (1) miała jechać do Holandii, to P. P. (1) zadzwonił do niego podając, że jej nie ma. Na jego polecenie oskarżony R. F. (1) zadzwonił do J. S. (1), który powiedział, że A. L. (1) wsiadła do autobusu, lecz w N. S., nie zaś w G. ale nie wiedział, że miała przewozić narkotyki.

Nie było żadnej sprzeczności z zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) w sytuacji, w której Sąd I instancji dał wiarę jedynie pewnym fragmentom wyjaśnień oskarżonego R. F. (1), które świadczyły o jego udziale w przestępstwach, gdyż sąd ten miał obowiązek ich oceny na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w zachowującym aktualność wyroku z dnia 9 października 1986r. sygn. akt II KR – 268/86: „Nie można czynić skutecznie zarzutu co do wartości dowodów na tej podstawie, iż sąd nie opierał się na całych wyjaśnieniach poszczególnych oskarżonych złożonych w śledztwie, lecz na pewnych fragmentach wyjaśnień. Sąd bowiem przyjmował jedynie te fragmenty wyjaśnień lub zeznań, które miały potwierdzenie w innych dowodach lub były zbieżne z tym, co na ten temat mówili inni przesłuchiwanymi w tej sprawie. Taka konfrontacja dowodów osobowych jest uzasadniona w warunkach, jeżeli osoby obserwujące zajście lub biorące w nim udział przebieg wypadków przedstawiają niejednolicie, a więc pewne fragmenty zdarzenia mogą być przez to kontrowersyjne. Ten system oceny dowodów nie jest wybiórczym ich traktowaniem, lecz dochodzeniem do wyjaśnienia przebiegu wypadków w sposób jak najbardziej obiektywny, gdyż każdy dowód podlega kontroli we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami dotyczącymi zdarzenia lub jego fragmentu i dopiero gdy ma potwierdzenie w innych dowodach lub wynika logicznie z przebiegu wypadków, jest uznawany za mogący stanowić podstawę do ustaleń w sprawie” (OSNPG 1987, z. 6, poz. 65).

Sąd I instancji jasno i przekonująco stwierdził, że podczas rozprawy oskarżony R. F. (1) usiłował zminimalizować swój udział w zarzuconych przestępstwach, starając się ograniczyć swoją odpowiedzialność karną wyłącznie do zarzutu przechowywania narkotyków na swojej posesji. Zatem, jedynie wobec jednoocznych dowodów potwierdził swoje sprawstwo. Nie potrafił jednak logicznie wyjaśnić zmiany poprzednich wyjaśnień. Z tych przyczyn jego pierwotne spontaniczne wyjaśnienia w opisanych wyżej fragmentach oceniono jako wiarygodne, zaś wyjaśnienia złożone na rozprawie zostały w znaczącym stopniu były dostosowane do treści znanych oskarżonemu dowodów, w tym zeznań świadków i wyjaśnień pozostałych oskarżonych i z tego względu nie miały waloru prawdziwości.

Co więcej, podczas składania zeznań na rozprawie apelacyjnej świadek B. R. potwierdził spontanicznie, że w trakcie rozmów w samochodzie, jakie prowadził z P. P. (2) na temat swojej roli jako kuriera i przemytnika narkotyków, obecny był także oskarżony R. F. (1) (k. 2287-2288). Nie był on kierowcą samochodu, lecz przysłuchiwał się tym rozmowom siedząc na przednim siedzeniu pasażera. Taka obecność oskarżonego R. F. (1) podczas rozmów P. P. (1) z B. R. świadczyła o wprowadzeniu oskarżonego R. F. (1) w sprawy zorganizowanej grupy przestępczej, a także o bezgranicznym zaufaniu, jakie mieli do niego P. P. (1) i B. R.. Potwierdzało to dodatkowo udział oskarżonego R. F. (1) w przestępstwach.

Po czwarte, można się zgodzić z obrońcami oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) o ograniczonym znaczeniu i przydatności dowodowej opinii biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, J. W. (2), złożonych w śledztwie i na rozprawie głównej (k. 939-949, 2478v-2480v). Jednak należy mieć na uwadze to, że wspomniane opinie nie miały charakteru podstawowego dowodu obciążającego oskarżonych, lecz wyłącznie pomocniczy w analizie treści rozmów telefonicznych na tle innych obciążających oskarżonych dowodów osobowych.

Po piąte, Sąd I instancji słusznie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. S. (1), ograniczając ich walor tylko do potwierdzenia podróży do Norwegii oraz znajomości z oskarżonym R. F. (1) i P. P. (2). Częściowo wiarygodne były również wyjaśnienia tego oskarżonego na temat wyjazdu kurierki narkotyków A. L. (1) do Argentyny, w tym co do osób zaangażowanych w jej wyjazd oraz w zakresie pomocy C. P. po jej zatrzymaniu. W pozostałej części

wyjaśnienia oskarżonego J. S. (1) Sąd I instancji słusznie odrzucił jako niewiarygodne i zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Niezależnie od wskazanych wyżej dowodów osobowych, materiałów z kontroli operacyjnej, a także dowodów z szeregu wymienionych dokumentów, wyjaśnienia oskarżonego J. S. (1) rzeczywiście były niewiarygodne, a niekiedy wręcz raziły naiwnością i były sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił, że oskarżony J. S. (1) musiał wiedzieć, że przewozi do Norwegii narkotyki, a nie legalne środki wzmacniające organizm (legalne odżywki dla sportowców). Gdyby chodziło o dopuszczalne prawem środki, to całkowicie bezsensowne było dbanie o taką ostrożność przy ich przewożeniu, jak to czynił oskarżony. Nielogiczne byłoby również kamuflowanie treści rozmów telefonicznych, ukrywanie tych substancji w poszczególnych częściach samochodu, a przede wszystkim wynajmowanie do przewozu pojazdu za granicą, przemieszczenie go najpierw do G., a następnie ukrywanie w nim legalnych środków i wywiezienie ich wynajętym autem za granicę.

Co więcej, jak słusznie stwierdził Sąd I instancji, oskarżony J. S. (1) kilkakrotnie podawał sprzeczne wersje co do okoliczności i celu wyjazdu, co świadczy o niewiarygodności i o gubieniu się w fałszywych wyjaśnieniach. Początkowo twierdził, że prawdopodobnie informował C. P., że celem wyjazdu jest przewiezienie odżywek, a następnie zmienił tę wersję twierdząc, że powiedział C. P., że wyjazd ten ma być wycieczką.

Wersja ta była radykalnie sprzeczna z wyjaśnieniami samego oskarżonego C. P., który podał, że jechał jako kierowca, aby przywieźć dwóch pracowników z powrotem do Polski. Taka sprzeczność wewnętrzna wersji podanych przez oskarżonego J. S. (1), a także sprzeczność tej wersji z wyjaśnieniami oskarżonego C. P., czyniła jego relację niewiarygodną.

V. W odniesieniu do oskarżonego R. F. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego korzyść przez obrońcę, kwestionującego skazanie tego oskarżonego za zarzucone przestępstwa i domagającego się zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od zarzuconych mu przestępstw albo uchylecia wyroku i przekazania w tej części sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. Nie zasługiwały także na uwzględnienie argumenty wyrażone osobistym piśmie procesowym oskarżonego R. F. (1) zatytułowanym „apelacja”.

Skoro obrońca w tej apelacji wnosił o uniewinnienie oskarżonego R. F. (1) nawet w zakresie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającego m.in. na przechowywaniu od października do dnia 8 grudnia 2015r. w R., znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 1.464,8 gramów netto amfetaminy, to należy zarzuty i wnioski tej apelacji ocenić jako nieobiektywne, życzeniowe, oparte wyłącznie o wyjaśnienia oskarżonego R. F. (1) i to te najbardziej dla niego korzystne, w których odrzucał jakikolwiek udział w przestępstwach. Taka ocena, bez oparcia na całokształcie dowodów, była rażąco sprzeczna z zasadą swobodnej oceny wywodów wyrażoną w art. 7 k.p.k.

Wyrok Sądu I instancji zapadł w tym zakresie z pełnym respektowaniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.) oraz zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i bezpośredniości (art. 410 k.p.k.).

Mając na uwadze przepis art. 447 § 1 k.p.k. nakazujący traktować apelację zwróconą co do winy, jako skierowaną przeciwko całości wyroku, obowiązkiem Sądu odwoławczego była także ocena prawidłowości orzeczonych wobec oskarżonego R. F. (1) kar jednostkowych i kar łącznych pozbawienia wolności oraz grzywny, a także pozostałych rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.

Nie było podstaw do uznania, aby orzeczone względem oskarżonego R. F. (1) kary jednostkowe i kary łączne pozbawienia wolności i grzywny, a także pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku, czyniły wymierzone kary rażąco niewspółmiernymi (zbyt surowymi).

Orzeczone przez Sąd I instancji kary jednostkowe i kary łączne 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych, choć niewątpliwie surowe, nie jawiły się jako rażąco surowe i niesprawiedliwe. Tak wymierzone kary jednostkowe i kary łączne, przedstawiały się jako prawidłowe, a zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia przed i po przestępstwach, realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Także analiza dotychczasowego sposobu życia oskarżonego R. F. (1), który nie był uprzednio karany, skonfrontowana jednak z bardzo poważnym zaangażowaniem przestępczym oskarżonego, pozyskiwaniem innych osób do działalności przestępczej na skalę międzynarodową, na tle sposobu przewożenia narkotyków przez kurierów (przewożących narkotyki w polykanych prezerwatywach), które narażało ich nawet na utratę życia, skłaniały do wniosku, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej mogą zostać wobec niego osiągnięte tylko w wypadku stosowania kar jednostkowych i kary łącznej w wymiarze orzeczonym przez Sąd I instancji.

Należało w pełni zaakceptować argumentację za potrzebą orzeczenia takich kar, zamieszczoną w zaskarżonym wyroku. Wymierzając oskarżonemu R. F. (1) za poszczególne kary Sąd Okręgowy słusznie uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów, rozmiar wyrządzonej szkody, motywację i sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie się przed i po popełnieniu przestępstw, a także zapobiegawcze i wychowawcze cele kary. Przy wymiarze kar grzywny uwzględnił także sytuację materialną tego oskarżonego.

Obciążająco na wymiar kary wpłynął bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów, zwłaszcza z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowiących znaczące zagrożenie dla zdrowia społecznego, zaś w odniesieniu do przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii także szczególny stopień szkodliwości dla społeczności międzynarodowej, bowiem przestępstwa o charakterze międzynarodowym godzą we wspólne dobro i chronione prawem międzynarodowym interesy państw, stanowią zamach na normalne stosunki między państwami oraz przynoszą szkodę pokojowej współpracy międzynarodowej w różnych sferach stosunków.

W pełni prawidłowe było także orzeczenie na podstawie art. 45 § 1 k.k. w stosunku do oskarżonego R. F. (1) przypadku korzyści majątkowej w wysokości 5.000 złotych pochodzącej z przestępstwa opisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, hak również orzeczenia na podstawie art. 70 ust 4 cyt. wyżej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wobec oskarżonego R. F. (1) nawiązki w wysokości 10.000 złotych na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...).

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego R. F. (1).

VI. W odniesieniu do oskarżonego J. S. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego korzyść przez obrońcę, kwestionującego skazanie tego oskarżonego za zarzucone przestępstwa i domagającego się zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od zarzuconych mu przestępstw albo uchylecia wyroku i przekazania w tej części sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu I instancji zapadł w tym zakresie z pełnym respektowaniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.) oraz zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i bezpośredniości (art. 410 k.p.k.).

Mając na uwadze przepis art. 447 § 1 k.p.k. nakazujący traktować apelację zwróconą co do winy, jako skierowaną przeciwko całości wyroku, obowiązkiem Sądu odwoławczego była także ocena prawidłowości orzeczonych wobec oskarżonego J. S. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny oraz kary łącznej pozbawienia wolności, a także pozostałych rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.

Nie było podstaw do uznania, aby orzeczone względem oskarżonego J. S. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny oraz kara łączna pozbawienia wolności, a także pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku, czyniły wymierzone kary rażąco niewspółmiernymi (zbyt surowymi).

Orzeczone przez Sąd I instancji kary jednostkowe i kara łączna 5 lat pozbawienia wolności oraz kara jednostkowa grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych, choć

niewątpliwie surowe, nie jawiły się jako rażąco surowe i niesprawiedliwe. Tak wymierzone kary jednostkowe i kary łączne, przedstawiały się jako prawidłowe, a zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia przed i po przestępstwach, realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Także analiza dotychczasowego sposobu życia oskarżonego J. S. (1), który był uprzednio wielokrotnie karany, za przestępstwa skarbowe, prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, rozboje oraz kradzież z włamaniem (k. 2329-2330), w połączeniu z bardzo poważnym zaangażowaniem przestępczym oskarżonego, pozyskiwaniem innej osoby do działalności przestępczej na skalę międzynarodową (A. L. (1)), które narażało ich nawet na utratę życia, skłaniały do wniosku, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej mogą zostać wobec niego osiągnięte tylko w wypadku stosowania kar jednostkowych i kary łącznej w wymiarze orzeczonym przez Sąd I instancji.

Należało w pełni zaakceptować argumentację za potrzebą orzeczenia takich kar, zamieszczoną w zaskarżonym wyroku. Wymierzając oskarżonemu J. S. (1) za poszczególne kary Sąd Okręgowy słusznie uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów, rozmiar wyrządzonej szkody, motywację i sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie się przed i po popełnieniu przestępstw, a także zapobiegawcze i wychowawcze cele kary. Przy wymiarze kar grzywny uwzględnił także sytuację materialną tego oskarżonego.

Obciążająco na wymiar kary wpłynął bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów, zwłaszcza z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowiących znaczące zagrożenie dla zdrowia społecznego, zaś w odniesieniu do przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii także szczególny stopień szkodliwości dla społeczności międzynarodowej, bowiem przestępstwa o charakterze międzynarodowym godzą we wspólne dobro i chronione prawem międzynarodowym interesy państw, stanowią zamach na normalne stosunki między państwami oraz przynoszą szkodę pokojowej współpracy międzynarodowej w różnych sferach stosunków.

W pełni prawidłowe było także orzeczenie na podstawie art. 45 § 1 k.k. w stosunku do oskarżonego J. S. (1) przypadku korzyści majątkowej w wysokości 4.000 złotych pochodzącej z przestępstwa opisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, hak również orzeczenia na podstawie art. 70 ust 4 cyt. wyżej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wobec oskarżonego R. F. (1) nawiązki w wysokości 10.000 złotych na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...).

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego J. S. (1).

VII. W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. oraz art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 616 § 2 k.p.k. zasądzone od oskarżonych: R. F. (1) i J. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty postępowania odwoławczego w wysokości po 4.406,70 (cztery tysiące czterysta sześć 70/100) złotych, na co składa się 6,70 złotych tytułem 1/3 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz 4.400,- złotych opłaty za drugą instancję.

Wysokość wydatków Skarbu Państwa z tytułu ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism ustalono w oparciu o § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2013r. poz. 663), zaś wysokość opłaty ustalono w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami). Podstawą takich rozstrzygnięć była ocena stanu majątkowego i osobistego oskarżonych, a także ich możliwości zarobkowych.

<i>SSA Cezariusz Baćkowski</i>	<i>SSA Bogusław Tocicki</i>	<i>SSA Witold Franckiewicz</i>
---------------------------------------	------------------------------------	---------------------------------------